

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
t. č. v X.

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-9/ČJ-2024-000022-MIG

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-9/ČJ-2024-000022-MIG, jímž byla podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „z.p.c.“), zajištěna za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“). Doba zajištění žalobkyně byla dle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. T.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že nikdy nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku, a tudíž by bylo v přímém rozporu s Dublinským nařízením, aby byla poslána do Bulharska. Podle rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 2. 2017, C-578/16 PPU, C. K. a další, se orgány členských států musí zabývat existencí systémových nedostatků azylového řízení v jiném členském státě, jakož i existencí případných individuálních rizik, kdyby samo přemístění představovalo riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Také Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) v rozsudku ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, poukázal na nutnost posouzení systematických nedostatků azylového řízení v zemi, kam má být cizinec předán. Bulharsko čelí několika systémovým nedostatkům, které byly identifikovány i na úrovni Evropské unie. Zajištění žalobkyně bylo nepřiměřené, neboť mohla být přemístěna do přijímacího nebo pobytového střediska. Ostatní cizinci, kteří cestovali spolu s žalobkyní, nebyli zajištěni, pouze obdrželi výjezdní příkaz a byli propuštěni. V případě žalobkyně rovněž neexistovalo vážné nebezpečí útěku ve smyslu čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení. Žalobkyně je schopna zajistit si finanční prostředky, vyčkala by výsledku správního řízení a s policií spolupracovala. Při návratu do Bulharska či do země původu žalobkyně hrozí X., je přitom připravena poskytnout součinnost a svědectví policii. Doba zajištění je nepřiměřeně dlouhá a byla stanovena bez řádného odůvodnění. Na s. 5 napadeného rozhodnutí se pojednává o Holandsku, namísto Bulharska, pročez nebyla vypořádána otázka, zda z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení v Bulharsku není vyloučeno předání žalobkyně. Pokud žalovaná dospěla k závěru, že nenastaly překážky podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, svou úvahu nepromítla do napadeného rozhodnutí, čímž značně ztížila soudní přezkum. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a ukončení zajištění. Současně se domáhá přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná uvedla, že podle lustrace v systému EURODAC žalobkyně dne X. v Bulharsku podala žádost o udělení mezinárodní ochrany a při kontrole dne X. nepředložila žádný doklad opravňující k pobytu na území České republiky. Po zhodnocení dosavadního chování žalobkyně a s ohledem na její pobytovou historii, kdy vstoupila na území nelegálně, bez dokladů a X., dospěla žalovaná k závěru, že u žalobkyně existuje důvodná obava zmaření výkonu předání. V Bulharsku se dodržuje standard ochrany lidských práv, podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nenesou trhlín, a proto zde nehrozí riziko nelidského nebo ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. K chybnému označení Holandska došlo při přepisu rozhodnutí, ovšem z výrokové části je zřejmé, že zemí příslušnou k přijetí je Bulharsko. Doba zajištění byla stanovena s ohledem na skutečnost, že o přijetí žalobkyně musí rozhodnout bulharské státní orgány. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Dne X. byla policejní hlídka vyslána k provedení eskorty zajištěných osob, kontrolovaná žalobkyně neprokázala svou totožnost ani nepředložila žádný cestovní doklad, po daktyloskopování byla zjištěna shoda s bulharským záznamem ze dne X., následně v X. byla žalobkyně zajištěna dle ust. § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. (úřední záznam ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-279802-1/ČJ-2024-000022). Podle úředního záznamu ze dne 3. 9. 2024, č. j.: KRPA-2799786-3/ČJ-2024-000065, přitom žalobkyně byla zajištěna již podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. dne X.
5. V rámci podání vysvětlení dne 3. 9. 2024, z něž byl vyhotoven protokol, č. j.: KRPA-279802-8/ČJ-2024-000022-MIG, žalobkyně mj. uvedla, že je zdravá, do České republiky přicestovala

dne X., chtěla se přitom dostat do Německa, kde žije její X. X. Za cestu X., aktuálně již skoro nemá žádné finanční prostředky. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu v České republice, cestovním dokladem nedisponuje. Při pobytu v X. byla kontrolována bulharskou policií a musela požádat o azyl v Bulharsku. Je zcela zdravá, X., všichni se nachází v X. V České republice nemá žádné příbuzné ani nikoho, komu by ukončení pobytu zasáhlo do soukromého či rodinného života. Nic tu nevlastní, nemá zde žádné závazky ani pohledávky. Ve vycestování do X. jí brání válka, chtěla by se s dětmi sloučit s X., jejíž přesnou adresu v Německu nezná.

6. Dne 3. 9. 2024 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, podle jehož odůvodnění nelze od žalobkyně očekávat její dobrovolné vycestování. Jako žadatelka o mezinárodní ochranu měla vyčkat v Bulharsku do vyřízení žádosti a do České republiky přicestovala nelegálně bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu. Na s. 6 a 7 napadeného rozhodnutí se žalovaná zabývala nemožností uložení zvláštních opatření v ust. § 123b odst. 1 z.p.c., neboť by byla zjevně neúčelná. Doba trvání zajištění byla stanovena na 30 dnů při zohlednění předpokládané složitosti přípravy předání. Jelikož v České republice nežijí žádné žalobkyni blízké osoby ani její rodinní příslušníci, nebudou zajištěním dotčeny rodinné a soukromé poměry žalobkyně.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), přičemž přihlížel i k případným nezákonnostem nad rámec žalobních bodů v souladu se závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože postupoval dle ust. § 172 odst. 5 z.p.c.
9. Podle ust. § 129 odst. 1 z.p.c. *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.*
10. Podle ust. § 129 odst. 7 z.p.c. *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*
11. Podle ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) *každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem, má právo podat návrh na řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné.*
12. Nejprve se soud vyjádří ke stavu, který zde byl v době rozhodování žalované. K uvedenému dni by napadené rozhodnutí obstálo.

13. Soud především uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a dostatečně odůvodněné. Podle konstantní judikatury NSS platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaná v projednávané věci podle názoru soudu dostala, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsala, z jakých skutkových a právních okolností vycházela, jakými úvahami byla při svém rozhodování vedena a co ji přimělo k zajištění žalobkyně. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se konkrétní situaci žalobkyně podrobně zabývala a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.
14. Námitka nepřiměřené délky zajištění není důvodná, neboť se žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí délkou zajištění řádně zabývala na s. 8, kde odkázala na předpokládaný časový rámec. Coby zásadní byla shledána skutečnost, že o přijetí musí rozhodnout dožádaný členský stát Evropské unie, byť žalovaná požádá o urychlenou odpověď. Z konstantní judikatury NSS, která se sice vztahuje k institutu správního vyhoštění, ale lze ji analogicky aplikovat na předání podle Dublinského nařízení, vyplývá, že „hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci předání je nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec předán. Obecně tedy postačuje, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace předání učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021-29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019-25).
15. Stran otázky realizovatelnosti předání NSS konstatoval již v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j.: 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012: „správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona o pobytu cizinců možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Výkon předání se v případě žalobkyně jevil jako zcela realistický. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala neexistenci překážek trvalejší povahy, a to jak absenci hrozeb v zemi přijetí, jež by výkonu předání bránily, tak i absenci vazeb žalobkyně k území České republiky. Pokud se na s. 5 napadeného rozhodnutí pojednává o Holandsku, jde o

zřejmou písařskou chybu, poněvadž jinak se v odůvodnění vyskytují údaje výhradně o Bulharsku.

16. V citovaném rozsudku NSS, č. j.: 7 As 79/2010-150, jakož i např. v rozsudku NSS ze dne 15. 6. 2022, č. j. 6 Azs 59/2021-27, se také výslovně poznamenává, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, resp. analogicky zda má být předán, ale pouze vytvoření podmínek pro naplnění tohoto účelu.
17. Rozhodnutí o zajištění je rovněž založeno na individuálním posouzení každého jednotlivého případu. U žalobkyně bylo s ohledem na absenci cestovního dokladu i jednoznačnou snahu dostat se do Německa za částí rodiny správně identifikováno vážné nebezpečí útěku. Už proto neobstojí zcela obecné tvrzení o propuštění ostatních cizinců, kteří cestovali s žalobkyní. Nad rámec nezbytného soud podotýká, že žalobkyně jedinou zajištěnou osobou z X. nebyla; jak je soudu známo z úřední činnosti, ve stejném X. i žalobci ve věcech zajištění vedených pod sp. zn.: X. (i ve zmíněných žalobách je přitom tvrzeno, že právě daný žalobce je jediným zajištěným).
18. Obavy z X. budou v konečné rovině řešeny v azylovém řízení o předání žalobkyně do Bulharska, nicméně není důvod se domnívat, že by bulharská policie neposkytla žalobkyni nezbytnou ochranu.
19. V případě žalobkyně nebylo taktéž možné přistoupit k uložení zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 z.p.c. Žalobkyně sama během podání vysvětlení dne 3. 9. 2024 v zásadě negovala všechny okolnosti, jež by potenciálně mohly vést k uložení zvláštních opatření. Žalovaná v napadeném rozhodnutí (s. 6 a 7) řádně a důkladně odůvodnila, proč nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření, přičemž se zabývala každým opatřením zvlášť, a to individuálně s ohledem na konkrétní situaci žalobkyně.
20. Tvrdila-li žalobkyně v žalobě, že nikdy nepodala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Bulharsku, a tudíž by bylo v přímém rozporu s Dublinským nařízením, aby byla poslána do Bulharska, ocitá se toto její vyjádření v přímém rozporu s podáním vysvětlení ze dne 3. 9. 2024. Žalobkyně tehdy uvedla: *„Když jsme byli v Bulharsku v bytě, přišla na nás bulharská policie a vzala nás do kempu, kde nám dali bulharské papíry, kdy jsem musela požádat o azyl v Bulharsku.“* Zároveň z evidence systému EURODAC, jejíž výpis je obsažen ve správním spisu, plyne shoda s bulharským záznamem ze dne X. vedeným jako X.
21. Žalobkyně dále argumentovala systémovými nedostatky azylového řízení v Bulharsku. Správní orgány nemusí ve smyslu bodu [21] rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle ust. § 129 z.p.c. výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nedochází. Pokud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10, ve věci N. S. a dalších, který je aplikovatelný i za současné právní úpravy). K tomu NSS např. v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016-37, uvedl: *„Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se*

automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86).“ Žalobkyně namítla otázku systémových nedostatků v bulharském azylovém řízení poprvé až ve své žalobě a sdělila jen obecná tvrzení, jež nijak blíže nerozvinula. Soud v této souvislosti odkazuje na bod [9] usnesení NSS ze dne 5. 1. 2023, č. j. 3 Azs 427/2021-22, v němž se konstatuje: „Také k podmínkám azylového řízení v Bulharsku se Nejvyšší správní soud vyjádřil již mnohokrát, přičemž neshledal, že by Bulharsko nebylo schopno žadatelům o mezinárodní ochranu zajistit adekvátní podmínky (viz například rozsudky ze dne 28. 4. 2020 č. j. 10 Azs 305/2019-25, ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 Azs 170/2020-40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 1 Azs 226/2019-26).“ Ve vztahu k Bulharsku tudíž neexistovaly vážné indicie, jež by zakládaly nezbytnost explicitně vypořádat otázku systémových nedostatků přímo v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se navíc systémovými nedostatky v napadeném rozhodnutí v obecnosti výslovně zabýval, byť se dopustil písařské chyby a místo Bulharska hovořil o „Holandsku“, které je součástí Nizozemského království.

22. Ke dni svého vydání by tudíž napadené rozhodnutí obstálo, soud však s ohledem na mezinárodní závazky České republiky dále zkoumal, zda nenastala po vydání rozhodnutí nějaká skutečnost, jež by trvání zajištění bránila. Uvedený požadavek vyplývá z ust. čl. 5 odst. 4 Úmluvy (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j.: 9 Azs 193/2019-48). Soud však neshledal žádnou zásadní okolnost, kvůli níž by mělo dojít k prolomení ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., tj. k provedení přezkumu ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
23. Žalovaná napadeným rozhodnutím ani předcházejícím řízením neporušila základní zásady ani elementární procesní ustanovení správního řízení. Soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplývalo a nebylo zjištěno. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, vše nezbytné řádně odůvodněné a doba zajištění zvolena přiměřeně konkrétním okolnostem.
24. O návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě nebylo rozhodováno, neboť se v tomto rozsudku soud zabýval meritem podané žaloby v krátké době od jejího podání.
25. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. října 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce